

HAÁSZ IRÉN
VALAMI LÜKTET

* SZERELMES VERSEK

*** 2017 ***

ISBN 978-963-12-9600-6

Tartalom

Valami lüktet	5
Várj egy kicsit.....	6
Álmatlan szerelem.....	7
Határtalan.....	7
Mennyire szeretsz?	8
Indus szonett	9
Toszkán szonett.....	10
Kelta szonett.....	11
Olümposzi szonett.....	12
Perzsa szonett	13
Középkori szonett.....	14
Kacagása hárfá akkordja.....	15
Mámort mámorra.....	16
A másik férfi.....	16
Szívvel	19
Valentin napra	19
Hű szeretők.....	20
Hű szeretők (jambikus).....	21
Tó felett telihold.....	22
Ringass.....	23
Ő	24
Add ide csuprodát	25
Ha ősz, öreg leszel egyszer szívem	25
Túl vagy már azon.....	27
Tudod, mi ez	27
Úgy állok itt.....	28
Távollét.....	29
Emlékfolt szőnyeg.....	30
Emlékek kútja	31
Estelente.....	32
Határtalan.....	33
Te meg én	33
Vagyok neked	34
Szerelem	35
Nem tudtam, miért.....	37
Ha póré tárt szívem, palásttal fedd be	37
Mondd, megelégedhetsz-e énvelem.....	38
A jel.....	39
Novemberi válasz	39

Apropó.....	40
Szeretsz, szeretlek	41
Szerelmi háromszög	42
Úgy találkoztunk.....	43
Rejtélyekre nyíló ablak vagy	43
Síratok minden panaszt.....	44
Ünnep után.....	45
Csapda	46
Homlokod tükörsima.....	47
Utóirat	48
Életem, drágám	48
Sorok a miértre.....	49
Kék hold.....	50
Ki szeret engem	51
Lékhorgász.....	52
Ne menj el	53
Nem sok volt az	54
Ha eljönnél	55
Csillagporos esteken.....	56
Vágyódva	56
Téli virágok	57
Dízsírhelyet kaptál	58
Búcsúzó.....	59
Az utolsó szó jogán.....	60
Lélektani folyamatok.....	60
Feltétlen parancs.....	61
Lepel alatt.....	62
Benne van.....	63
Lehattunk volna.....	64
Apró rózsákat vetsz	65
Azon túl.....	66
Szakítás	67
A hattyú / A vadász.....	69
A hattyú / Léda	70
Hattyú / Léda 2	71
A hattyú / Az avoni	73
A hattyú / A mesebeli.....	73
Karcos szerelmek ékköve	75

*

Valami lüktet

Valami lüktet, valami zsongat,
megbizseregтет,
itt a tavasz!

Végre az ernyedт várakozásból
fagyúzsba dermedт
láng kiszakaszt!

Valami lüktet végig az éren,
s messze, a csúcsban
rügyet fakaszt.

Valami zsongat, már én is érzem,
rebben a szívbe,
jaj, a tavasz...!

Torlódó érzés ujjongva tör fel,
valami lüktet,
megborzongat!

Feszengő vágyból, várakozásból
tettekre készтет
őszült kamaszt.

Repülni kéne, keringni szélbe'
bomlott levélként,
mint a haraszt...!

Huncut mosolyban, ezernyi csókban
megbizseregте
mondd ugyanazт!

*

Várj egy kicsit

Várj egy kicsit
nézd, pattan az orgona,
szétveti zöld haját,
s lila ernyőit felénk tárja,
a domboldalt a jegenyék
beosztják
közeli pontosságra.

Csak kicsit várj
nézd, fölöttünk egy felhő
egyedül kóborol,
mert nincs barátja.
Alatta traktor húz
barázdát
rét hajába,
dohogó hangja halkan
simul
szénaillatú tájba.

Még várj kicsit
ezt ne siessük el,
az ölelés
ízét ismerni kell,
félek, a tikkadásban
megérik még a búza,
szalmaláng vágyaink
hamuvá halnak újra,
s te elfelejthetnéd,
hogy léteztünk egyszer.

Hát várj kicsit
éjjel a parton járok,
a hold a rongyfelhőkkel
menekül előlem,
s futnak felém
a tenger ráncai,
mint dallam belőlem.

Tétova táncom lesi
kagylók kitért szája
míg karom emelem,
s elemi erővel
körülhullámszik, árad
az első szerelem.

*

Álmatlan szerelem

Vízzel számból itattalak,
kenyérből adtam kanalat,
rád borultam hűvös esten –
álomtalan mélybe estem.

Csak gaz volt ott, csak vízmosás,
nem várt más, csak eltaposás.
Hogy a sorsomhoz felnőttem,
krumplivirág lett belőlem.

*

Határtalan

Ha árnyékot vet falra a fény,
tiédbe simul át az enyém.
Együvé olvadunk a síkban,
mint két pontocska kurta csíkban.

Ha fény hull ránk, mindkettőnk ragyog,
sugaradban is sugár vagyok,
s ha egyszer eloszlunk a térben,
velem porladsz el mindenképpen.

*

Mennyire szeretsz?

A csillagot lehoznád értem ma,
Tejúton holdas éjjel sétálnál,
nap fényét fonnád szőke hajamba,
forró galaxisokkal labdáznál...

Ajkadról úgy gördülnek szép szavak,
mint méz folyik bársony virág szirmán;
hévvel, mint trubadúr, bizonygatva,
mint szeretnél, hogy vigyáznál énrám.

De akkor is így áradoznál, ha
át kellene adnod ülőhelyed?
Ha legyűrne engem lázas nátha,
s orvosért kéne éjjel sietned?

Lángolnál-e melldöngetve értem,
ha neked kéne elmosogatni?
Tudnád magadtól, – ha nem kérem –
ígéreteidet betartani?

Ha fogatlanok leszünk és vének,
érzel-e majd szívedben valamit,
s ha választásra kényszerít az élet,
tudnál kettőnk közül választani?

*

Indus szonett

Hús selymet borít ránk az éj sötétje
titkon, ha jó... ma csókra szomjazom...
Szár az virág illata, s kardamom
árad felénk, míg oldja köntösét le.

Vágytól remegő szívem hajt ölébe;
ezer becéző szóval ajkamon
bíbor, s arany párnákon hallgatom,
forró testtel búvkört vonva köréje.

Szerelme heve mézes altató,
tikkadt légzése istenek zenéje.
– Már menned kell? – lebben a tüllháló,

s alakját fedi tamariszkusz kékje,
fodrozódik a lótuszvirágos tó,
ahogy úszik; arcán mennyei béke.

*

Toszkán szonett

Etruszk hőforrás vize csurran mélyről
napszúrte kertem lombos rejtekén.
Ott várj engem az ünnep reggelén,
rejtve mások elől, kímélve fénytől...

Ne essék szó tovább szűzi erényről!
Áldoztunk már Erósznak te meg én
az olajfák és píneák hegyén,
hol pilláink lecsukódtak a kéjtől.

Mázas kőre kerek cipót teszek
s vincellérkolbászt karcos vörösborral.
Illatozó gyümölcsöt is veszek,

Úgy leslek, várlak szerelmi torral.
De fő fogásod, tudom, én leszek,
lengé leplem majd férfivért forral...

*

Kelta szonett

Menhirek felől oson a ködfelhő...

Ma éjjel talán feltámad a holt...!

Kutyahad este veszettül csaholt,

s ártó szellemmel telt meg a levegő...

Sátrak mögött, bujkálva, remegő

lélekkel várom, testem átkarold

titkon. De nem jössz... Vészt jósol a Hold,

és harcosoktól hemzseg a legelő...

Hát búcsút venni mégsem tudok tőled,

rúna jelét nem rajzolom többé?

Hajód most indul! Mi hoz hírt felőled,

ha pajzs nem véd meg, s tested válik röggé...?

Egy talizmán, pár prém marad belőled,

s titkos szerelmünk elenyészik köddé...?

*

Olümposzi szonett

Oltár fehérlik, forrásvíz csobban,
éjjel itt nimfák leple lobog...
halkan a nessel... az avar ropog!
Istenek bújnak minden bokorban...!

Testedet megmostad már a folyóban,
mutass be eleven áldozatot...
Pallasz Athéné ma vért szomjazott,
s megjövendölte a delphoi jósda,

kakast ki áldoz ma, nyertes leszen...
Jó jel! Míg tested hús olajjal kenem
Rőzsefüst égbe száll meredeken...

Mint övez babérrel nagy győzelem
én sóvár szemmel majd titkon lesem...
Vedd lepled, hordszék vár, menj, kedvesem!

*

Perzsa szonett

Zsongító füstölők rózsaszín kódében
Vár rád szőnyeggel borított hencser,
s ha eloson a rabszolga felcser,
rejteajtót nyit házfalam tövében.

Varázskertem balzsamos illatában
ősz misztérium titkát ma felfedem,
hogyan korbácsolja véred sejtelem
s ne vágyj más nőre Perzsiában!

Kószó bordélyban tanult csábításom
minden titkát rád zúdítom most!
Meggúnyolok! Italom tüzes mákony

karom folyondár, ölelésem szoros...
Epedj! Élvezd bódító táncom,
s hullj el csatánkban, mely égi gyönyört hoz...

*

Középkori szonett

Lelkedben komor, zord isten riaszt,
pártfogása szorongatja szíved,
misztikus köddel borítja szemed,
s füledbe cseppent olvadt méhviaszt...

Őrjöngő düh lep el, hisz attól félek,
szíved oltárnál hiába virraszt,
nem engednek nálam lelni vigaszt,
s hited kapuja zár, míg nyugovóra térek...

Ne áldozd fel magad hamis oltáron!
Szökjünk el együtt, él még a remény,
hogy másik földön győzni tud az álom,

s egymásé lehetünk még, te meg én!
Lopózz ki hát, illanjunk hét határon,
cinkosunk legyen mélysötét éji fény!

*

Kacagása hárfa akkordja

Kacagása hárfa akkordja volt,
csigás omló haja borostyánszőke,
rózsapír arcát mélán felhőzte,
láttára irigyen fogyott a Hold...

Bűvös, varázsos nyári éjszakák
csillagporos baldachinja alatt
minden nap jött, és amíg itt marad,
ő odaadás és elfogadás...

Holdsugárözön fényében fürdetett,
révülten ismételve neved,
derengő hajnalcsók pecsételte szemed,

s míg a zsongó-zsibongó érzés született,
hogyan élni s halni nélküle nem lehet,
ő selyem párnákon puhán kényeztetett...

*

Mámort mámorra

Tavaszdik. Hosszabb napok sorolnak
éjt éjre, áll a köd, s a fenyőcsúcs csepeg.
Roskadó hóba véshetem csak neved,
mert elillansz, s a vágyam fojtogat...

Mámort mámorra, mint kufár a garast
raktam élire szerzett perceim,
lángoló rózsaborral írtam verseim,
s ringatóznék még, ha a Tél maraszt...

De menni kell. Szüntelen körforgásban
elvész az Éden, Sors és Lét hajbakap,
hamvadó tűzben, remények alkonyában

Már nem engednek választásokat.
Elfáradt érzelmek haló porában
sziszegő szél tép kósza álmokat.

*

A másik férfi

Merev volt. Sűrű, nagy hajú,
ércbe faragott homlokú,
vontatott is. S mint az uszály,
mely elhagyott vizeken jár

s rakományából néha rak
csak csip-csup dolgokat,
kevés szó hagyta el ajkát.
Nagy és zavaros vizeken
Ködöt fürkészett hidegen,
szegény fáradhatatlan lába
belegyökerezett a fába
és kormányhoz forrt a keze.
Sohasem vágyott kikötőkbe,
sose hányta ki utcakőre
redves kocsmák nyíló ajtaja,
csapszéki trágár hejehuja
közönyben hagyta, hónapszám.
Buja virág délszaki heve
vagy jeges tenger csonthidege
nem zökkentette zord nyugalmát,
szelek faragta szoborarcát.
Ködös, gubbasztó zúzmarák
vonták be cakkos mosolyát.

Csak egyszer, egyszer tört meg maszkja.
Kikötőhídról kósza macska,
festett, kopott kis nő intett fel,
mint ki rég látott, és megismer,
és váratlanul lecsapó
villám volt néhány félős szó:
– Jöjj vissza hozzám... szeretlek!

Az ólom felhő meghasadt,
aranyló fénypásmával Nap
vonta be őket, mit giccses
képekre a rossz piktör fest.
Szoborarcán egy pillanatra
torz napsugár villant kacagva,
könnyedén libbentve tovább
megrögzült diszharmóniát.
A lét parányi kis meséje
vért dobogtató feszültségbe
lélegzet visszafojtva rekedt,
hajóhidat, s kikötőt lepett
szívszakasztó várakozás...

Egy perc csupán, egy lobbanás,
felfeslő álca ismét zárult,
csupán egy apró rángás árult
valamit el a mély viharról...
Aztán újra magába fordult,
tétova tűsarok csikordult,
és egy kéz üres támaszt markolt,
mint aki halálát megéri...

Egy méltatlan volt.

A másik férfi.

*

Szívvel

Csikorgó kavics, foszladó paplan
fedi értelmem néma esteken,
hol mint elhagyott, bezárt kegyhelyen
szikra, s belőle tűz csak néha pattan.

Lusta a szó, teher a gondolat,
ha sorjáznak elvesztett éveim,
tanulságok, szerelmek, s érveim,
miket az agy hiába osztogat.

Én szívvel éltem le az életem!
Bűnhődni, sírni volt okom elég...
Megbántam? Meg. De bárhogymég vélheted,

volt, ki trónusra is emelt ezért.
S bár más gyűlött, vagy vette véretem,
ismételnék, ha újra kezdeném!

*

Valentin napra

Szívtükörödben
fényözönben
képződik meg sziluettetem,
halk-csendesen
arcod lesem
észrevétlen, szerelmesen.

Fáradt, ha vagy,
vetem ágyad,
éhedre étked készítem,
kínod gyötört
éjed mélyén
vélt valóságod szépítem.
Képzelné jót,
álmodni bűvözt
megtanított a szerelem,
s szívből szakadt
vad akarat,
hogyan ez neked elég legyen...

*

Hű szeretők

Múlnak az éjek, napra nap mászik
véremben hiány üre dobol,
kezemben görcsösen vásik a toll,
jajszavam rovom kifulladásig.

Nem volt hibás; nem volt egy másik
nekem sem; mégis rombol a sors,
késhegynyi élet fűszersója volt,
s hogy elváltunk, gyötrőn hiányzik.

Mért hagytuk, mondd, a vállunkra vetve
hanyagul lopni el drága időt,
mért nem vetettük összezenevetve

vállunkat ellen, mint azelőtt?
Dacolva gonddal, síríg szeretve
várunk megváltást, hű szeretők...

*

Hű szeretők (jambikus)

Az éjek múlnak, búsan, parttalan,
hiányod űre vérembe hatol,
kezembe görcs áll már, éget a toll,
kifulladásig írom jajszavam.

Nem volt hibás sem ő, sem én, se más,
sirámom zömmel mégis róla szólt;
kiskésnyi élet fűszersója volt,
s elválva szüntelen hiányzik már.

Miért is hagytuk rosszul választva,
ledéren lopni a szűkös időt?
Miért nem vállat vállal támasztva

hajoltunk össze, úgy, mint azelőtt,
dacolva gonddal, kínba fáradtan,
reményre vágyva a hű szeretők.

*

Tó felett telihold

Ha telihold a tó felett
rongyos felhők között remeg,
s gomolygó ködpárákból szőtt
leplekbe burkolva lebeg,

egy eltemetett dallamot
idéz, mely rezgve éled,
hogy elsüllyesztett tegnapok
keserve vádbeszéd lesz,

a megrohanó emlékek
árjában bukdácsolva
letűnt szerelem bukkan fel
s gyötör, mint régen, újra,

mert kétely moccan, s kérdezi,
engem el miért hagytál?
A málló évek lapjain
ha tűntél, mért maradtál?

Egy közös hiba sejtelme
oly illékony, áttetsző,
mint rongyfelhők közt telihold,
mely ködös fátylakat sző...

*

Ringass

Ringass karodban, mint gyermekedet,
hisz azzá válok, ha ölelsz, nyomban!
Elfészkelődöm óvó karodban,
szoríts magadhoz, félts, hogy féltselek!

Úgy kapcsolt össze minket véletlen,
fűhöz virágot, ételhez a sót.
Minek bizonygatni nyilvánvalót?
Halálodon túl én sem létezem...

Szeretlek. Ringass, mint hajót a víz,
párát tavaszi szellő tó felett.
Hozzád simulva átdobban a szív,

és felgerjedsz, csúcsosult élvezet,
hogy ajkad csókra csupán engem hív,
s szemed tükre elemi szeretet...

*

Ő

Arcát elmosták tisztító esők,
elhordta minden órák pendülése.
Ha néhanapján újra nézem őt,
nem borzongatnak finom rezdülések.

Félholdba árnyalt arcívét látva,
szívdobogva nem gyönyörködöm többé.
Egóján a meghittség morzsája
is, régen, játszva tömörödött röggé.

Tépett vágyak pókhálófonalán
gubózta bábbá viruló szerelmem,
s az odaadás hullámvonalán
mindent elvett, amit kiérdemeltem.

Csalás-nagymester, pókhálók ura,
hétköznapi, fortélyos Macchiavelli!
Tán nem én voltam szívedhez suta...
Hisz azóta se bírsz egyet szeretni...!

*

Add ide csupodat

Add ide csupodat, éjszemü ifjú,
meghuzom estlepel árnya alatt!
Kell ma a mámor, a hegy leve nékem,
túrnai a bajt, ami rám leszakadt.
Távoli tájra, ha férjhez eladnak,
s rút matuzsálem, ám gazdag az úr,
képes-e nászra a bor tüze nélkül,
lányka az ökleit rágva vadul?
Érzelem, állj tova ! Szív, te, keményedj!
Kortyra a korty jön, a csókra a csók!
Úr ma a kényszer, elárad a hajnal,
add szaporán ide, gyorsan a bort!

*

Ha ősz, öreg leszel egyszer szívem

Ha ősz, öreg leszel egyszer, szívem,
s visszarévedsz múltra, tetteidre,
a nap, melyen először megláttál,
legyen csillogó arannyal hintve.

Ha ősz, öreg leszel egyszer szívem,
s elszállt napjaidat sorra veszed,
emelkedjen fároszként közülük
a nap, hogy először fogtam kezéd.

Forró ölelésekbe foglaltam
mint gyöngyöt záró kagylót szerelmem.

Ha ősz, öreg leszel egyszer szívem,
emlékezz rájuk! Megérdemeltem,

hisz odaadást, hűséget kapni
csak az képes, ki maga is szeret.
Ha ősz, öreg leszel egyszer szívem,
tudni fogod: így más nem szeretett!

Ha ősz, öreg leszel egyszer szívem,
s élted lapjai szertemállanak,
tán nem leszek, hogy szorítsam kezed,
megsimogatva roskadt válladat...

Nehéz teher a szív! S mennyi öröm,
ha ketten hordták végig az úton!
Ha ősz, öreg leszel egyszer szívem,
halálod megkönnyűl ettől, tudom.

Kísértés, gond százszor környékezett,
de összeláncolódtunk mi híven...
Emlékezz hát a végső percekig,
reám, ha ősz, öreg leszel szívem!

*

Túl vagy már azon

Az élet hosszú távján
lehagyunk ezt meg azt,
szív is törik a pályán,
visszahúz, megakaszt,
s ha nézőink szeretnek,
simább göröngyös táj,
vélt kín sem oly keserves,
lelkünkre béke száll.
Túl vagy már azon, szívem,
hogyan valakié légy,
hogyan egyet szeress híven,
s pusztítón érte égj!
A szív magányosságát
az oldhatja csak fel,
ha mindennek kitárják,
s mindenkit megölel!

*

Tudod, mi ez

Ha látod szemem sugarát
fellobbanva figyelni rád
ahogy szólsz, hallgatsz, vagy nevetsz
– nem vallom be; tudod, mi ez.

Ha érzed szívem hívását
akkor is, ha vonz a világ
s egymástól távol kényszerít
– hitünk egymásban legfőbb hit.

Ha érted szavam dallamát,
holott némán meredek rád,
s a szóviharban egyedül
kihallasz engem sok közül.

Ha érzed kezem ujjhegyén,
mint gyorsul ereimben vér
ha megsimítod, s ajkadhoz
vonva rá röpke csókot lopsz,

tudod, mi ez. És mégis kell,
hogymégismételjük ezredszer :
szeretlek! Részem vagy, akár
gyümölcsnek mag, vizeknek ár.

*

Úgy állok itt

Mint a megfagyott kézmozdulat,
mely bénán, sután a légben akad,
mely elindul, s meg nem érkezik,
úgy állok itt, úgy állok itt.

Pepita nyarak kockáiban
ismert rébuszként fejtem magam,
szakad a szív és tárulkozik,
úgy állok itt, úgy állok itt.

Körbe kerített védőrizet
múltra boruló emlékezet;
jeget repeszt, majd felmelegít,
úgy állok itt, úgy állok itt...

*

Távollét

Még bronz karodra hullanak,
cirógató fénysugarak
a tigriscsíkos ablakon
beszökő, révült hajnalon.

Még szarkaláb ring odakinn,
ha szellő rebben szirmain,
de szemzugodba is talált
utat már néhány szarkaláb.

Még szilva hullong, szép kerek,
de fák levelén réz pereg,
s úgy sápad el a sok levél,
mint hajad festi őszre dér.

Még arcod sima árkein
nem mélyít ráncot ráncra kín;
mosolyod is friss, ringató,
barackként eltenni való.

De fáradtabb, mint tegnap volt.
S a megújuláshoz egy holt
idő kell, tér, és távolság,
érlelni új vágy lángborát.

Ne fuss, idő! Langy esőként
permetezz sorsunk vetésén,
s kosárba érjen minden perc
zamata, ha ismét ölelsz.

*

Emlékfolt szőnyeg

Az emlékek foltszőnyegét
terítem most eléd...
Minden kockája költemény,
mit ketten írtunk, te meg én,

varázslat, hit és szeretet
tartja össze e szőnyeget,
melyet az Idő sem fakít,
el nem mállaszt, szét sem szakít,

de életút van benne, és
gyermekkor, vágyra ébredés,
új éltek csillanásai,
lázás remények sávjai,

s a gondok sötétlő selymét
is bőven foglaló kelmét
ritka egységbe, közbe-közbe
szőtte a lét takácsa össze,

s mint vetülékfonal vezet
sorsomon végig hű kezed.

*

Emlékek kútja

Mohos kút, sötét kövek,
folyondárral tele,
levelei mint emlék
tobzódó levele...

Édes-bús események,
arcok és helyszínek,
szívek, mik engem törtek,
s általam tört szívek...

Fölé hajlok, láz-arcom
belemeríteni,
inteni kell a múltnak,
s fáj búcsút inteni...

De szökőkútként feltört
betűpermet szitál,
összeáll minden léptem,
s neved is összeáll.

*

Estelente

Hangulatokból szőni fátlyat,
s ráadni Kedvesre vasárnap.
Lággyá simítani az estet,
ha Éj az égre holdat festett.
Száz és száz apró mozdulattal
lopni szívébe fényt tavasszal,
s minden évszakban, ha a csendbe
csak óra pendülése cseng be,
s áhítat kúszik rátekintve
tétován, lassan ereimbe,
mert rátaláltam a kedvesre,
hogy tűnt reményem megkeresse,
s a véletlen, lám, úgy akarja,
ő legyen vizeim túlpártja...

*

Határtalan

Ha árnyékot vet falra a fény,
tiédbe simul át az enyém.
Együvé olvadunk a síkban,
mint két pontocska kurta csíkban.

Ha fény hull ránk, mindkettőnk ragyog,
sugaradban is sugár vagyok,
s ha egyszer eloszlunk a térben,
velem porladsz el mindenképpen.

*

Te meg én

Mi ketten ültünk, te meg én,
a fűz alatt csendben,
s amíg álmodtunk kettesben,
a lég könnye cseppent.
Az égre lestünk te meg én,
elbújni kell-e még,
de sejtettük már kettesben,
a vér hajt, nem az ég.

A lombok alatt te meg én
reméltük, hittük azt,
a sors folyóin kettősünk
együtt lelhet vigaszt.

Fogadtuk hévvel, te meg én,
az ég se téphet szét
erős kötést, min kettősünk,
s száz csók a szép pecsét.

A hordalékon, te meg én,
elfolytak év-folyók;
ha kő csiszolt is, mi ketten,
nem éleztük a szót.
Hisz hogyha kettő, te meg én,
közös célokat hajt,
a végső révbe, mi ketten,
együtt érhetünk majd.

*

Vagyok neked

Csepp vagyok, ékkő, pókselyem szálán
ősz fuvallaton jó utitárs;
nedveit vesztett tengeri szárán
jajduló ízik-roppanodás
vagyok neked.

Nádfurulyának halk susogása,
mely a füledbe rejtezne bele,
majd szerelemselymes simulással
borzongja testedet estefele,
s hagyod nekem.

Hetyke rigódal májusi bokrok
rejtegető, reves ágbogain;
víznek esése mélybe, ha csókol
völgyet a hegy szurdok-fogain –
vagyok neked.

Alma pirossát, som fanyar ízét,
bő aratáson a csillagos éjt,
Holdmaszatolt házak kecses ívét,
rőzse tűzén sült fajdpecsenyéd
hagyod nekem.

Az vagyok én, mi titkon az álmod,
vágyaid célja volt valaha;
ebből a zsúfolt földi magányból,
s űr hidegéből a fészek szava
vagyok neked.

*

Szerelem

Hogy szerethetlek ennél jobban?
Hisz magamat is leláncoltam,
sorsom sorsodhoz van már kötve
rózsaláncokkal, mindörökre...

Szerelmem folyó: delta sávján
látatlan gáttal állok vártán;
hömpölygő vize hullámárja
ki ne mosson a nagyvilágba.

Gondolataim erdejében
hozzád a szelíd őzt vezérlem,
s magam csitítva – rágva, sokszor
védelmezlek a farkasoktól.

Ha érzelmemben vihar renget,
jókedvű delfint is teremtek,
s ráhelyezlek a jó tutajra,
hogy te légy cápáim kudarca.

Akaratom hegy; csúcsok között
kies lankákat is öntözök,
hogy haragjaim lavinája
ne temethessen el magába.

Hogy szerethetlek ennél jobban?
Még senki sem volt, akit óvtam
magamtól is, hogy őrizhessem
szerelmét félő őrizetben.

*

Nem tudtam, miért

Nem tudtam, miért tündököltél,

hogy fehér arcod rózsá lett...

A határszélen úgy örültél,

hogy sugárzásod körbevett,

és mind az arcok felderültek,

komor ellenőr is viháncolt...

Szelíd birkává lényegültek

– míg fejem törtem –, bősé fináncok.

Szerelem? Siker? Hipotézis,

nem tudom még, hogy mi okozta.

De fénylő arccal lépek én is

az örömtől boldog sorba...

*

Ha pőre tárt szívem, palásttal fedd be

Ha pőre tárt szívem, palásttal fedd be.

Szerelmed tarka, súlyos palástját

borítsd rám; akkor is óvj, ha látnád,

méltatlan vagyok nehéz szerelmedre.

A „mea culpa” hús vizének medre

csörgedeztesse szívedbe hatását,

ha pőre tárt szívem, palásttal fedd be.

Ha lelkem túl konok, hát hunyd szemed le,
és ismerd el, megérte az árát
– ha elérted türelmed határát –
a sok varázsos év; sohase tedd le,
ha pőre tárt szívem, paláttal fedd be.
*

Mondd, megelégedhetsz-e énvelem

Mondd, megelégedhetsz-e énvelem,
akit naiv nőisége irányít,
nem tudás fáján – érzelmen virágzik,
vágy lángja perzsel, nem hús értelem,

s csak nézi megújuló éveken
át, szellem-gyertyád miként világít;
fényed közös világot kitágít
neki, s túlteszi magát érveken.

Vigyázz azért. Az önhittség eressen.
Ki felmagasztosul talapzatán
hideg ésszel, ám szíve, hogy szeressen,
képtelen arra – nincs más esélye tán,
mint hogy hasonló hűvöset keressen
egy elfáradt szív szerelme után.
*

A jel

Durcás vagy ma és sértett, és szemednek
varázscsilláma nem tündököl rám.
De várok. Meg sem rebbenti pillám
türelmetlenség. Így is szeretlek.

Te érzékeny vagy, mint a mimóza,
mi érintésre szétpattan vadul,
vagy gyermekláncfű pihéje, ha fúj
egy kis szellőcske, s gömbjét kínozza.

Édes a méz keserű után is,
s megbékélni veled, akár a méz
dús borostyánja ínynek – úgy látszik,

ha követi a csók, a sárgaréz
kancsóból bor, s majd újra sugárzik
köztünk a jel, mely addig kárba vész.

*

Novemberi válasz

Válaszom újra nem! Ismét levelet
ejtett lábamhoz november szele,
mely mint kitartó, értetlen kamasz,
meg-megújuló rohammal ront rám.

Elfutni sem hagy; ezernyi keze
ruháim alá igyekszik jutni,
hogy szám remeg, arcom lángba borul,
mint csipkebokrok vértüzes bogyói.

*

Apropó

(„ha ital vagy, szódavíz, én
leszek benne málnaszörp.” – Sea Miller)

Úgy egészítjük ki egymást,
mint muzsikaszó a muzsikást.

Ha fészek lennél, én vörösbegy,
katicabogár te, és én petty.

Te levélrügy, én virágbimbó.
Légy vasderes, én leszek hintó.

Ugye, milyen egyszerű ez?
Kellesz, mint sírhoz a fakereszt,

hőseposzban laszónnak hajó,
mesekirálynak cukorhoz só.

Lennél fenyőfa, én fényfűzér,
lennél koncert, s én jegyüzér.

Puha ágy vagy? Én altatódal,
Jeruzsálemnek siratófal.

Látom már, látod, milyen igaz:
összeillünk, mint talpfa és gaz,

csatamezőhöz harcostársak,
Kossuth térhez kivágott hársak...

*

Szeretsz, szeretlek

Fuldokló, ha mentő kötélhez kap,
megragadom hús kezéd mindennap.

Hű szerelem kulcsol, fűzi egybe
lágyan himbált kezéd tenyerembe.

Vállgödröd fejemnek meghitt, békés
fészkelő hely, örök megkísértés.

Ha rásimult, két szív-ütem dobban,
friss selyem sem idomulhat jobban,
s bár bordák ketrece gát közöttünk,
– egyé forni sose képes testünk –
pulzáló verőerek hatása
még izzít, mint vulkánfalat láva.

Szeretsz, szeretlek. A végső napig
sejtjeid vágya sejtemben lakik.

*

Szerelmi háromszög

Egy matróz volt az A pont,
és b. neje a B.
Középen helyezkedett el,
mert minden vasárnap reggel
khm...nos, volt egy abbé...

Matrózunk szorgos ember,
de bohém és laza.
A munka úgy kívánta meg,
hát mit tehetne egyebet,
csak szerdán járt haza.

A szomszéd falu papja
lett C ez esetben.
Addig fűzte a szavakat,
míg B a horgán felakadt,
egyre hevesebben...!

És ami még ott történt,
azt nem mondhatom el.
Tizennyolc éven felüli,
s még bokáját is megüti,
ki papra szót emel!

*

Úgy találkoztunk

Mi ketten úgy találkoztunk,
a vén Föld meg se rengett,
lazán tovább kerengett,
szokott útjára mozdult,

nem jaldult angyal az égben,
s a felhők sem üzenték,
„oltsátok a tüzet, még
nem tiétek az Éden”,

de mégis, mégis, akkortájt
vizek fakadtak, lavinák,
és cunamik separtek,

hisz érezték a vad erőt,
ősit, taszító-emelőt:
hogv mennyire szeretlek.

*

Rejtélyekre nyíló ablak vagy

Rejtélyekre nyíló ablak vagy szívem,
spalettaresek suttozják nyikorogva
hívásod,
poros, zárt udvarról áradó színek:
metszett mirtusz, kovácsoltvas hívságok,
akáciák, rézvirágok közt libeg.

A szél kése ablakkeret réseket feszeget,
testhez simuló világod zaja
mint dobozba halmozott élet, jaj, nehéz.

Még szökőkút kéne, madár dala,
és Paradicsom lenne az egész
ötven lépésnyi világegyetem...

*

Siratok minden panaszt

Folyóparti vontató –
bánatkoloncot húzok.
Inam szakad, nyomtató
ló igájába bújok.
Özvegy, árva bánata
szemérmes ólomsúlyom,
gyermek csip-csup zokszava
báránfelhőm Tejúton.
Vad golyóját, éhezők
aszályos évét félem,
csont és zsiger, ér-verők
kínkeserveit élem.
Siratok minden panaszt,
szívem patikamérleg,
trezor, lufi – hogy van az,
hogy épp téged nem értek...?

*

Ünnep után

Ma rosszul vagyok. Túl sok volt belőled,
az ünnepből, a hamis felhangokból.

A szeretet egész nap fals hangon szól
a zajládából, s ború száll felőled,

bár ugyanúgy látod, mint én: a dokkban
közösen kéne lyukakat foltozni,
egymás lelkére százsorszépet hozni,
hogy múljon a csömör okafogyottan;

hogy Vízkeresztig lanyha, szép napok
csomagoljanak víg ünnepi díszbe,
mint karácsonyi, pihés angyalok;
s a lusta szemhéj alatti íriszbe

költözzön újra fény; vagy fagyhatok,
mint sarkutazó jég alatti vízbe.

Rosszkedvem van. Hogy ne legyek ma sok
neked se, vígan szólj, kedvem derítse.

*

Csapda

Ha kemény volnál, mint a kő,
hideg lennél, nem éltető,
talán több biztonságot adnál
homoknál, tollnál, izzó vasnál.

Ha formálhatnálak, mint vasat
formálnak át izzó parazsak,
alakíthatna – azt hiszem –
edzett acéllá hús vizem.

Ha kezem közül nem peregnél,
mint kavics-homok ér-peremnél
folyton-folyvást ős-konok daccal,
leigáználak szelíd arccal.

Ha lágyabb, puhább volnál tollnál,
minden sejttembe behatolnál,
rám súlyosulnál, míg csak élek.
Talán már nem is szeretnélek.

*

Homlokod tükörsima

Homlokod tükörsima,
ránézve magunkat látom.
Rózsálló kép, mint ima
fekete-fehér világon.

Mért olyan szögletes vagy?
Csak nem, vagy csak igen, nincs más.
A szivárvány beléd fagy,
süket füled nem hall hívást,

egykedvű szív, langymeleg,
perzselni sohase képes...
Hiába forrok veled,
sosem érem el, hogy égess!

Sakktáblába zár a lét!
Ebben a perspektívában
szürkeség kúszik felénk,
dermesztő, lomha vitákban.

Homlokod tükörsima,
hely benne kettőnknek jut még,
de nincs több olyan ima,
mi visszatart, ha elfutnék.

*

Utóirat

Akkor átfogtad két kezem,
s engem egy félénk sejtelem
szállt meg, hűsen borzongatott,
hogyan te vagy, akit gondolok,

mégis, mikor fogtad kezem
és megszállt ez a sejtelem,
a kétség is borzongatott.
Te lennél, akit gondolok?

Hogy leszel páros végzetem,
hittem köbön és négyzetem,
hát hagytam magam vérttelen,
s ma megtépzve létezem.

*

Életem, drágám

A Természet, az Úr, a Véletlen? –
akárki volt kegyes – a tél retten,
a tűzifánk kitartott idáig,
és gázóra se pörgött túl sokat...
Segélyezték a bajba jutókat,
s otthon fagyót se lelt kibúvó nap,
kivel együtt cidriztünk lélekben.
De szép is élni, drágám, életem!

A béka-fenek mélyebben rezgett
ezen a télen – s ilyen télkezdet
után talán gyönyör a folytatás.
A tél-végi csömört idefélni
ki vágyódna? – van okunk remélni
koratavasz zsongását megélni
jácint-napok nyugalmában veszteg.
Életem, drágám, szép napok lesznek!

Optimista talán a gondolat.
Miért is ne? Sosem a roncs tolat,
homokóra-kvarc lefelé pereg,
a tavasz friss, a tél meg elvásik...
Bajra sem jön, jaj, mindig egy másik!
Csak érzünk el kezünkkel egymásig,
s a tett, a vágy elmossa gondodat –
életem, drágám, hidd, és mondogasd!

*

Sorok a miértre

Nos, én tudom, hogy ő sosem
fog léböjt kúrát tartani velem.
A jóslatokat gyűlöli,
Itáliát sem vágyja látni régen.

Csalódott lénye végtelen
türelmetlenség árjában leledz,
tüskés burokkal vonja be
magát, mikor az ostobák beszélnek.

A szájra tóduló szava
mint szórt homok a víz mentén, megül.
A megszokottság rabjaként
az újat gyakrabban szidja, mint kéne.
Mit megkíván, az menten kell,
az élvezetnek hódol szívesen.
De múltat nem idézget fel,
talán mert kettőnk múltja még rövid.

Hogy mégis együtt múlnak el
az éveink, annak oka világos.
Mert kincsként őriz, megbecsül,
szavában magam szépnek, jónak érzem...

*

Kék hold

Kék holdat úsztató éjszaka
megbántott kedvesem végszava.
Ajkáról elszállt a búcsúszó,
tudtam, már sohasem tér haza.

Eltűnt, mint hegyről a vízesés,
mint hullócsillag, ha vízre ért,
szivárvány íve, ha kiderül;
elázó vízfesték-színezés.

Kék hold, te dölyfösen trónoló,
örökös bánatot hordozó,
rongyfelhők foszlassák arcodat,
temessen magába zord folyó.

*

Ki szeret engem

Ki szeret engem, mondd, ki szeret,
kinek ölében lelek helyet
aprócska porszem a földtekén...?
Lobognál-e, ha röptetlek én?

Fogsz-e tüzet, ha szikrát adok,
lángolsz-e úgy, hogy elolvadok,
s ha eltikkasztott forró nyarad,
lennél-e az, ki hűs vizet ad?

Ki őriz meg, s majd ki enged el,
tetteimért más, mondd, ki felel,
ha elhibáztam, vigaszt ki ad?
Vállalnál-e úgy, mint önmagad?

Álmodsz-e velem, ha álmodom,
de túlléphet-e álmaidon?
Ha feladatunk másfele hajt,
megélt időket feledsz-e majd?

Némán kérdezem, nekem fontos.
Hullámverés, ha szélben fodroz,
és visszatérőn csapja partját,
hajtogatom; mint guru mantrát.
*

Lékhorgász

A felszín vékonyka jégkérgé
megfagyott hártyává szilárdult.
Átlátszó tán neked, végtére
te ismersz legjobban. Kitárult

lékeim ablakán belesve
legtöbbet te láthatsz belőlem,
kedvesem. De vigyázz, sebesre
ne vágjon jég-élem előtte.

Jégperem vág, keskeny, de éles,
s tiszta a víz, melyből született,
repedhet is, ámde mélységes
mélységét óvni nem szűnhet meg.

Mert ott, a mélyben, ott a való,
minden szenny, piszok ott ülepszik,
ott tesped gyűlölet, hús-maró
vágy-cápa, kín-rája gyülemlik,

ott „fecseg a felszín, hallgat a
mély”, erjed minden rossz lényemben.

Ha enged szívednek hajlama,
kutass csak bennem – ha engedem...

*

Ne menj el

Ne menj el. Ha kilépsz,
helyedre más atomok tolakodnak,
ellepve azt az űrt,
mit eddig kitöltöttél
önmagadnak.

Az atom (még ha gáz is),
nem megbocsátó,
csak nyomul előre,
hangulattalan massa,
magában láthatatlan löre,
örök mozgás,
mely összekapcsolódni,
vagy taszítani akar. Nincs bocsánat,
szeretet, jóság, hűség –
emberi arcot ne higgy
vasnak, víznek, virágnak.

Saját törvénye van,
felfal, nyomod se hagyja,
ha elporladsz. Belőled
él, mozog, eszik,
szökken szárba magja.
Maradj itt. Éppen úgy
függ tőled is minden,
mint más anyagtól.
Szolgája, s ura vagy a létnek,
akkor is,
ha most haragszol.

*

Nem sok volt az

Nem sok volt az, kevés.
Pillangószárny-verdesés,
lépcsőfok csúcs alatt,
égetett, mint a nap.

Nem sok volt az, kevés.
Izzásod csak színlelés,
szíved gyűszűnyi mag,
csírázatlan maradt.

Nem sok volt az, kevés.
Álmokból volt ébredés,
bábálcák hagyta héj,
sorsrontó szenvedély.

Nem sok volt az, kevés.

Színezzél, emlékezés,
rosszat, jót fűzz egybe,
ródd odvas fűzekre.

*

Ha eljönnél

Hogyha eljönnél, kopognod se kéne,
hiúságod csorbát ne szenvedjen.

Sütire, kávéra is szert tettem
az eltelt évek emlékezetére.

Ne félj, haragnak nem fészke az arcom.
az évek mosták árulásod el,
én már semmit se hánytorgatok fel,
hisz kettőnk dolga nekem is kudarcom.

Sokkal tartozol. Mosolyoghatsz, látod,
ne gyűlölj, mint kölcsönzött az adós.
A szerelemnek egyszer vége lett.

S ha végül itt hagysz, tán még megtalálod
kint a fogason törődött, fapados,
önváddá satnyult emberségedet.

*

Csillagporos esteken

Mikor behunyom a szemem,
hogy azt az arcot megidézzem
a csillagporos esteken,
vágyom, hogy a múlt megigézzen.

Csak akkor engedem, ha alszom,
mert ébren nem szívesen látnám.
Nem hiszem – túl a végső szaldón –
hogy ismét a szívembe zárnám.

Csak az érzést, csak egy szakajtó
ifjúkort sóvárgok, ha látom,
nem őt magát; az elszalasztott
kék madarat, csak azt sajnálom.

*

Vágyódva

Fehér akác levelét tépve
vágyódunk társra, ölelésre.

S aztán, ha jön princessz, királyfi,
vakon hisszük, már nem kell várni.

A drága kéjek fáklyalángja
a pillét vonzza így magába.

És újak jönnek (vagy nem jönnek),
s az évek lassan elpörögnek,

termés termésre, mag virágból,
létek sarjadnak életfáról,

s az idők közén itt is, ott is
kopunk, veszítünk ezt is, azt is,

magunk vagyunk fehér akácunk,
homokba kötve lép a lábunk,

de ketten leszünk már, csak ketten,
hulló termések, szárnyszegetten.

*

Téli virágok

Téli virágok,
szárított álmok,
konzervált napfény,
sápatag, fösvény...
Hol az az álnok,
holdlepett ösvény?

Téli virágok,
kései lángok,
hamis esélyen
hamvadt erények...

Kötnek még láncok,
hiú remények?

Tenyér-fészkedben
vizedet tartod,
mosd meg az arcod,
mosd meg az arcod.

*

Dízsírhelyet kaptál

Eltemettelek magamban,
villámcsapás, ha látlak.
Görgeteg emlék vagy, sebző
napok hordalékában.
Oly mélyre ástalak belül,
mint ércet hegynek mélye,
csak földrengéssel, omlással
adhat ki meredélye.

Dízsírhelyet kaptál szívem
fekete sírboltjában.
Nem rózsák fonják magukat
fejfádra sírós-lágyan,
de szögesdrót tekeredik,
s bókoló gerlék helyett
hóbagoly gunnyaszt rajta,
s nincs ám nyár! Nincs kikelet!

*

Búcsúzó

A szürkület
megmelenget,
ölel, mint bélelt fészek.
Langy pelyheit
még látom itt,
de már riadva félek.
Hogy mint darázs
a fullánkját,
belém oltanád mérged,
s közénk hullatsz,
tornyosultatsz
feszülő ellentétet.

Még éjszaka
lány illata
hömpölyög körül, s árad,
de nincs csoda,
kezed nyoma
lassan emlékké fárad,
s nem szolgál mást,
mint megszokást
simulékony alázat!
Jaj, menj tovább!
Ne légy te lép,
melyre felhúzzom házam..!

*

Az utolsó szó jogán

Csend láncát dobja ránk az este,
meghitt szavunkat egyre lesve,
a bensőséget, mely hajdanán
buzgárként tört fel csókunk nyomán,
hogy később aztán sűrűsödve,
vert csend-fal legyen határ közte
és köztem; fénye-fakult álom,

tűz, amelynek hamvát sem látom,
kék víz, mely mára színét vesztett
piros véremtől, elrekesztett,
zavaros. Homály-szötte ballada,
melyben a szerelem ballagva
vérpadra lép, s végső szó jogán
kérdi: – és hogyan lesz ezután...?

*

Lélektani folyamatok

Mikor első nap rózsát léptem,
lábam elé borult a férjem.

Másnap mondta, dolgozni fáradt,
és dicsekedett fűnek-fának.

Hogy ő nyerjen, ne az enyészet,
piacra vitte az egészset.

Én nyűvödtem az utat járván,
ő palotát emelt az árán.

Végül, hogy több rózsát nem léptem,
ő lépett le jutalomképpen...

*

Feltétlen parancs

A régi, kába nyári délutánon
Kleón arája ront be ajtaján:
– Szivem, miért e pakk? Avagy talán
epedsz te más után, arany virágom?

Jaj, elhagy engem az, ki úgy ígérte,
ezernyi csókja hűt le, vágyat olt,
ki minden édes álmot elrabolt,
osonsz, s kidobsz, akár a rongyot, érte?

Nehéz a sóhaj, áll a síri csendben
az ifju, arca bánatos, tüzel:
– Nem én akartam így, parancs üzen,

hazánkat óvni hív, határra rendel.
Az ős parancs visz el, mi más lehet,
szerelmesem, mi tőled elvehet?

*

Lepel alatt

A tetőablak hó leplet kapott,
hogy gyors dér fagyott ferde síkjába.
Ma nem ragyogtak ránk a csillagok,
sötét homályba tűnt a színskála.

A messzeség, a végtelen mennybolt
és távlatot leső sóvár szemem
között, mint hópihe-fal, más nem volt,
mégis bezárt ez ólmos éjjelen.

Vergődtünk álmatlan, s szakadatlan
frontok jöttek és mentek odakinn,
és gyötrődöttünk hitünkbe szakadtan
a csalfa sors kényének okain.

Pihe puha hó lepi a várost
szendén, ártatlan, mint a sors keze,
s tán mindkettőnk szívének halált hoz
acélkemény kristályszerkezete.

*

Benne van

Benne van minden villámlobbanásban,
mert benne bíztam, ha dördült az ég,
benne van minden vakuvillanásban,
olyankor arca elém vetül még.

Agyam makacsul nem hitt önmagának,
elfogadni képtelen volt valót,
inkább gubózott rút önbecsapásba,
és saját magának korlátja volt,
mint elfogadná fájón, sosem volt tán
olyan, amit szívvel, hittel remélt;
hogymár akkor téves utakon kószált,
mikor őrá tette fel életét.

Pirrhuzsi győzelem volt; első perctől
egy mindent nyer, a másik elveszít;
de ahhoz kellett leghosszabb idő,
hogymár újra épüljön bizalom, hit,
tudni, lesznek még szép pillanatok,
ismét szárnyalhat lenge képzelet,
elmúlnak fájdalommal telt napok,
hisz minden végben rejlik egy kezdet.

*

Lehettünk volna

„Az élet folyóján bizony a hit a lélek hajójának mentőöve.” (Neil Gaiman)

Lehettünk volna tán egy sors-folyó
hideg vizében egymást horzsoló
fatörzsek, melyek ágbogaiként
kezünk úgy fonódik kézbe, miként
tutajt erős kötéllel örökre,
míg széthull, hajótörött köt össze.
Miért nem lettünk azok, mondd, miért?

Hajótöröttek lettünk, nem tutaj,
ezüst vizünkön elcsitult a zaj,
szétsodort ágaink pattanása
végső búcsúként szisszen egymásra.
Nem éltük meg az isteni kegyet:
holtig fonódva élni életet.
Nem így hittem, de minden hiába...

Hit. Remény. Most de jó, de jó volna!
Mint sóhajra ringó anemóna,
úgy inog lelkem tutaján hitem,
és nem ad vigaszt senki, semmi sem.
Kenetes szó, hazug ígéret
olcsó mákony, fonnyadok értetek,
de üres végleg, végleg, a szívem.

*

Apró rózsákat vetsz

Apró rózsákat vetsz
de hát mestere vagy,
mint lehet észrevétlen
gyilkolni másokat...

Rózsáid más szemében
tán ártalmatlanok,
csak én tudom, csak én,
szíved már rég halott,

apró szóvirágod
tüskéi jégcsapok,
ha elolvadnak is,
hegyük sebet hagyott...

Bimbói fegyverek,
tüskéjük vaskarom...
Mért gyűlölsz annyira,
azt fel nem foghatom...?!

*

Azon túl

Hogy nélküled is forog a világ,
napra nap ugyanúgy következik,
szobádba ugyanúgy kopog be a faág,
s redőny csíkján a napfény vetkezik,
felfoghatatlan! Hogy minden szépség,
gyönyör és zamat mások jussa lesz
azon túl? Hiszen még alig éltél!
S nélküled múlhat tovább minden perc?
Csak tegnap voltál ifjú szerelmes,
alig előtte csecsemő, diák!
Más étek delét épp csak elérted,
és máris hull a függöny, nincs tovább?
Ha a suhintás szele megrogyaszt,
ha rádöbbsz, neked sincs öröklét,
s lábad már rövidebb utat fogyaszt,
ahánynak eddig koptattad követ,
világosodás utáni csendben
mérlegre teszed érényeidet.
Hibáidat, bűneidet, s mások
vétkeit majd másképp ítéled meg;
hályog hull akkor, s pőre érzelmekkel
feszül össze sarkított indulat;
valójában mutatkozik meg ember
és szeretet és gyilkos öntudat.
Hullnak a fátylak Salome testéről;
minden réteg elfedte a valót,
s most lehántva őket a meséről,

kiderül: jónak láttad-e a jót,
rossznak a rosszat? Kiábrándultság,
keserű önvád, számító rokon;
vagy jószággal zamatos lét után
jut-e szeretet végső utadon...
*

Szakítás

Télre zárt üzletek
lehúzott redőnye
alszik. Csend-fellegek
érkeznek felőled,

míg kedvetlen sétánk
kihűlt szerelmet bont.
Ellobbant már a vágy,
mi búvkörébe vont,

mint elemésztett lény,
elmúlt már. Bágyadt nap
sugara vonja fény
glóriába hajad,

míg egymás dúlt arcába
vagdosunk vádakát.
Férfi és nő harcába
most dallam áradat

Szűrődik. Nézd, nyitva
Egy régi presszó, hol
megnyílt szívünknek titka...
S most szívünk haldokol.

Hideg székek rideg
fehérje őrzi kedv-
telen, sápadt napok,
arcok és holnapok

zimankóját. De áll
még fasorban a nyár,
melynek lombja alatt
sokszor csókoltalak.

A parkban szél bujkál,
lassan tűnik a nyár,
levetve köntösét,
csókot hint szerteszét.

Elhagyott, árva park,
őszbe borult padok,
ember nem járta part,
morgolódó habok...

Eh, mindig a vita...
Ölni szakadatlan
egymást... hagyjuk ezt ma,
hadd legyek gondtalan...

A zöld csíkos roló

feszül még gyér napon...

Igyunk egy utolsó

kávét a teraszon!

*

Hattyú-ciklus

A hattyú / A vadász

Maga a Szépség; az ív, a forma

képlékeny, mintha agyagból volna,

hajlik, mint nádszál; gyöngyök a cseppek,

melyek testével megtöltekeznek.

Hitetlenkedve figyelte, leste,

hogyan előbb habos tollát levette,

majd éji csendek bódulatában

ereszkedett az erdő távába.

Csalit tisztásán állt villámsújtva

a vadász éjjel újra meg újra,

míg sóvár vágya kínzón gyötörte,

megszerezni a Szépet örökre...

És tett követte kiforrott álmát:

szertehajtotta leshelye ágát,

egy perc, s a habos tollruha volt – nincs,

kezében pihent az elrabolt kincs.

Tüske, ha tépte, káka, ha vágta,
észre se vette, rohant a házba,
s míg ruhát elzárni igyekezett,
a hattyúlány is megérkezett.

Mély a gyönyör, a varázslat kútja...
Amit az isten nem alkot rútra,
és szépségével rabul ejt bárkit,
kárhoztatható-e? És a másik,

aki megszerzi – még ha csalárd is –
sajnálható-e, ha támad, csatázik
a fenyegetett, alkalmat vár,
s elhagyja, amint módjában áll?

*

A hattyú / Léda

A hattyú dúlt, és Léda vár.
Csak jön, csak jön a nagy madár,
a föld is döng, homok repül,
ahogy közelg szünetlenül.
Tán isten ő, hogy ekkora...?
Kitárt szárnya két kupola,
térül-fordul, körülveszi,
elfutni nem, nem engedi,
lenyűgöző csábtáncot lejt...
Szégyent, zavart, mindent felejt,
borzong Léda, irul-pirul,

pelyhek selyme, hogy rásimul,
birtokló vágy öleli át
dús csipejét, szép vádliját.
Elbájolja Szépség, Erő,
nem áll ellen, végtére nő,
kinek gyönyör a csábító
gyengédség, báj; vérforraló
az álruhás, a szép csaló,
míg testébe bepréseli
magát lassan, hogy rései
eksztázisba ringanak át,
ölel minden kis hajlatát,
s mikor a vágy beteljesül,
felhők közé rebben, s megül.

Következmény el nem marad,
okot követ az okozat;
a szép csaló, s Léda násza
négy gyermeket szült világra.
Léda – tudjuk hallomásból –
ikerpárt szült – két tojásból...

Hattyú / Léda 2

A hattyú jön, és Léda áll,
csak jön, rohan a nagy madár,
a föld döndül, homok pereg,
ahogy jön egyre közelebb.
Isten talán, hogy ekkora?

Kitárt szárnya két kupola,
térül, fordul, körbeveszi,
elfutni nem, nem engedi.
Bár Léda fél, lenyűgözi
az őserő, elbűvöli
a hófehér, tiszta szépség,
isten lehet, semmi kétség,
pihés selyem tollaival
simogatja, „Nincs semmi baj!”
– becézgeti, simul hozzá,
mindenhonnan fonódik rá,
hogy Lédában a szemérem
elenyészik már egészen.
Vére zubog, szeme zárva,
szinte ájul a madárra,
hajlatait préseli be
hattyúszárnyak réseibe.
Erőszakot tenni se kell,
összeforr az Isten, s ember.

Szegény Léda, az okozat
követte is az okokat,
kis időn túl, túrt imára
két ikerpárt szült világra,
s mint tudjuk – bár hallomásból –
tojta őket. Két tojásból...

*

A hattyú / Az avoni

Gyér hó, pislá fény, álmos folyópart,
ólomüveg ablakok gót íve.
A sárdagasztó úr pár pór híve
az ivóban még egy kupát felhajt...
Az édes hattyú itt szárnyal újra,
és zuhan vissza naponta, mikor
kifogyó tinta, eltompuló toll
szabad fantáziáját visszahúzza.
Csak díszlet mind, templom, ivó, telep,
faház alacsony szemöldökfája,
hol estéenként tán morc úrnő várja,
menekül tőle hattyú-képzelet.

De a hely éter-tiszta lényege
örök hattyú-dal, tünde szó-zene...

*

A hattyú / A mesebeli

Magasra száll a hang,
és szívbemarkoló,
a sas lenéz, alant
jajong a tremoló,
mint sok apró harang
jajong a tremoló.

A levegő ura
lesunyja vad fejét,
lenéz a hattyúra,
ki nem leli helyét,
reszket a nádbuga,
ki nem leli helyét.

A víztükör sima.
Lankad a hattyúnyak.
Végső dala ima:
a többi hattyúnak,
szép vigaszt adni ma
a többi hattyúnak.

A hang magasra száll,
míg elénekeli,
bár gyors halál kaszál,
a lét örömteli,
ha szakad is a szál,
a lét örömteli,

és múló ajándék,
sok szálló pillanat,
sok tündéri játék;
érte ne sírjanak,
bár drága e szándék,
érte ne sírjanak.

A dal lassan elül.
Szorong sok néma társ.
Est-tóra csend terül,
a haldokló madár
a nemlétbe merül,
a haldokló madár.

Halkul a crescendo;
sem kín, sem érzelem,
semmi sem állandó,
semmi sem végtelen,
nincs örök mementó,
semmi sem végtelen.

*

Karcos szerelmek ékköve

„Tartom tűnődve, nézem a szerelmet:

egy ékkövet vajon mi homályosít?” – Fábíán József Ujjaim között forgatva c. verse

Piszok és feledés leple alatt
karcos szerelmek ékköve leskel.
Egykor csillogott, mint rézhalak
tükrös pikkelye, ha polcon lebzsel.
Egykor sugárzó, meleg fénye
szivárványt szikrázott szemedbe,
s a világ minden kerekége
lapjaitól állt szépen rendbe.

De hazug falovak tiporták
ronccsá, és kristály lelke megtört,
fakó – porosan áll a polcán,
csak vers születhet hozzá, fennkölt.

